

Sygn. akt I C 959/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Nycz-Łucjan

przy udziale Protokolanta Edyty Dorosz;

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 roku;

sprawy z powództwa R. C. (1)

przeciwko (...) Zakładowi (...), Spółce akcyjnej z siedzibą w W.;

o zapłatę;

1. zasądza od pozwanego (...) Zakładu (...), Spółki akcyjnej z siedzibą w W. rzecz powoda R. C. (1) kwotę (...),40 (tyśiąc osiemdziesiąt dwa złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2014r do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie, co do odsetek, oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego (...) Zakładu (...), Spółki akcyjnej z siedzibą w W. rzecz powoda R. C. (1) kwotę 252 (dwieście pięćdziesiąt dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt I C 959/14

UZASADNIENIE *Ustalenie faktów uznanych za udowodnione:*

Dnia 3 kwietnia 2014r J. K. kierował pojazdem marki V. (...) nr rej (...) i pojazd ten uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji z samochodem marki M., nr rej (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w (...) Zakładzie (...), Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna, oświadczenie sprawy kolizji drogowej k. 27, akta szkody k.98-188).

J. K. wynajął pojazd zastępczy na okres od 3 do 18 kwietnia 2014r tj: przez okres naprawy uszkodzonego pojazdu. W piśmie z dnia 7 kwietnia 2014r, skierowanym do (...) Zakładu (...), Spółki akcyjnej z siedzibą w W., oddział w L. wskazał, że samochód jest potrzebny do codziennego funkcjonowania jego rodziny (vide: pismo k. 32). Wysokość opłaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego ustalona została na kwotę 3148,80 zł (vide: umowa najmu k. 28, faktura VAT nr (...) z dnia 18 kwietnia 2014r k.57)

(...) Zakład (...), Spółka akcyjnej z siedzibą w W. uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła tytułem odszkodowania koszty poniesione na naprawę pojazdu, zgodnie z wartością faktury VAT nr (...) w całości (k.55) natomiast w zakresie odszkodowania pokrywającego koszt wynajmu pojazdu zastępczego wypłaciła kwotę 2066,40 zł, co odpowiadało w całości okresowi wynajmu tj: 16 dniom, przyjęto jednak niższą stawkę dzienną za wynajem tj: kwotę 105 zł netto, 129,15 zł brutto. Stawka przyjęta przez wynajmującego pojazd zastępczy, wskazana w fakturze VAT nr (...) to kwota 160 zł netto (vide: faktura k. 57). Odmowę uiszczenia całej kwoty pokrywającej koszt wynajmu pojazdu zastępczego tj:

ograniczenie stawki za wynajem do kwoty 105 zł netto uzasadniono wyrównaniem do średnich cen rynkowych (vide: korespondencja e-mail k. 58, pismo k.69)

Dnia 15 kwietnia 2014r J. K. zawarł z R. C. (2) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przeniósł na niego wierzytelność, polegającą na prawie żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu oraz najmu auta zastępczego, przysługujących w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3 kwietnia 2014r, za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi (...) Zakład (...), Spółka akcyjna z siedzibą w W. (vide: okoliczność bezsporna, umowa przelewu k. 26).

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, gdyż zostały sporządzone w przewidzianej formie i podpisane przez osoby do tego uprawnione, a ich rzetelność i autentyczność nie były podważane przez strony w trakcie postępowania sądowego. Okoliczności faktyczne były w przeważającej części bezsporne między stronami. Pozwany nie kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności. Spór był skoncentrowany w całości na ustaleniu wysokości dobowej stawki za wynajem pojazdu zastępczego.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa:

Dokonując analizy okoliczności sprawy i ich oceny, Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Legitymacja czynna powoda nie była kwestionowana przez pozwanego.

Sąd ustalił, że (...) Zakład (...), Spółka Akcyjna w W., jako ubezpieczyciel z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, zobowiązany był z mocy art. 822 §1 kc naprawić wyrządzoną szkodę. Art.-822§4 kc daje możliwość dochodzenia odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z treścią art. 9 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym .

W myśl art. 13 ust 2 w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Stosownie do treści art. 19. ust 1 powołanej wyżej ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Powołanie powyższych przepisów ma charakter jedynie porządkowy gdyż podstawa do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie nie była kwestionowana.

Stanowisko procesowe pozwanego zostało wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym przez Sąd rejonowy w Białej Podlaskiej dnia 11 sierpnia 2014r (k.71). W piśmie tym pełnomocnik pozwanego wskazał, że kwestionuje wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia o zwrot kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego nie ma podstaw do refundowania kosztów w wysokości określonej fakturą VAT nr (...) z dnia 18 kwietnia 2014r . Koszty wynajmu pojazdu zastępczego zostały uznane w kwocie odpowiadającej stawkom stosowanym przez firmy zawodowo zajmujące się wynajmem pojazdów tj: w wysokości 105 zł netto za jedną dobę. (vide: k. 75). Pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego na okoliczność wykazania średniej ceny rynkowej wynajmu pojazdów zastępczych w klasie odpowiadającej klasie pojazdu uszkodzonego, po czym, po dopuszczeniu tego dowodu, cofnął ten wniosek (vide: k. 203).

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powyższym koresponduje treść art. 232 kpc, zobowiązującego strony do wskazywania dowodów dla stwierdzenia

faktów, z których wywodzą skutki prawne. W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydaktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem w rozpatrywanej sprawie na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa wykonała ciężący na niej obowiązek i wykazała wysokość dochodzonego roszczenia, przedstawiając fakturę VAT nr (...) z dnia 18 kwietnia 2014r, dokumentującą wysokość poniesionych przez poszkodowanego kosztów wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu. Dokument ten wystawiony został przez przedsiębiorcę a więc podmiot świadczący usługi w zakresie wynajmu pojazdów zastępczych na rynku lokalnym. Okres wynajmu pojazdu zastępczego nie był kwestionowany przez pozwanego. Powołać należy przy tym podzielany przez tutejszy Sąd pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r, sygn.. akt III CZP 5/11, opublikowanej w OSNC 2012/3/28, zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego.

Na pozwanym ciążył z kolei obowiązek wykazania faktów, na które się powoływał a mianowicie, iż wykazane koszty wynajmu pojazdu zastępczego zostały bezpodstawnie zawyżone i nie odpowiadają cenom rynkowym. Temu obowiązkowi pozwany nie sprostał. W swoim stanowisku powołał się ogólnie na okoliczność, iż koszty wynajmu pojazdu zastępczego zostały uznane w kwocie odpowiadającej stawkom stosowanym przez firmy zawodowo zajmujące się wynajmem pojazdów tj: w wysokości 105 zł netto za jedną dobę. Nie wskazano jednak jakie konkretnie podmioty stosują taką stawkę, na jakim konkretnie rynku działają, w jakim okresie taka stawka miała być stosowana. Wskazać należy przy tym, iż powód, na poparcie swojego stanowiska powołał dokument prywatny tj: wyciąg z opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego P. O., wydanej w innej sprawie (k. 95-97).

Mając powyższe na uwadze należało zasądzić na rzecz powoda różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego a kwotą wypłaconą z tego tytułu przez pozwanego tj: ((...),80-2066,40 zł=1082,40 zł)

Świadczenie ubezpieczyciela polegające na zapłacie odszkodowania jest uzależnione od zajścia przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c). Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okaże się niemożliwe, świadczenie powinno zostać spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 k.c). Oznacza to, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością. Niewykazanie ich świadczy o popadnięciu ubezpieczyciela w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia. Skutki opóźnienia określone są min. w art. 481 § 1 k.c. i obligują dłużnika do zapłaty odsetek. R. legis art. 817 k.c. oraz sens sformułowanych na jego podstawie postanowień zawartych w ogólnych warunkach ubezpieczenia opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidację szkody ubezpieczeniowej. Wymóg ten odnosi się także do sytuacji określonej w art. 817 § 2 k.c, a więc przypadku, w którym zachodzi konieczność przedłużenia postępowania likwidacyjnego. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty, w tym uprawnionego do odszkodowania. Nie może też wyczekiwać na

prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2009r sygn akt II CSK 257/09, LEX nr 551104).

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia.

Oceniając sprawność i rzetelność przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego w odniesieniu do zgłoszonego przez powoda żądania odsetek Sąd przyjął, że wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela i wysokości świadczenia było możliwe w terminie 30 dnia od otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu wywołującym szkodę, co miało miejsce dnia 3 kwietnia 2014r (vide: k.184). Pozwany powinien spełnić świadczenie do dnia 4 maja 2014r (dzień 3 maja jest dniem ustawowo wolnym od pracy, por. treść art. 115 kc). Od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia a zatem powodowi należą się odsetki za opóźnienie.

Wobec poczynionych rozważań należy konsekwentnie uznać, iż żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za okres wcześniejszy niż powyżej wskazano jest nieuzasadnione. Mając na uwadze powyższe Sąd w tej części powództwo oddalił.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98§1 kpc w zw z art. § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zmianami). Na kwotę zasądzonych na rzecz uczestnika kosztów postępowania składają się następujące kwoty: 55 zł tytułem zwrotu poniesionej opłaty od pozwu (k.2), 180 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa procesowego (k.12).